

Orgull culé

Porten el Barça a la sang i tatuat a la pell. En defensen els colors, si cal, fins a la violència. Quatre *supporters* catalans expliquen la seva passió blau-grana.

Fa dies que tot ho veuen de dos colors. Blau i grana. La pell de gallina les vint-i-quatre hores del dia, vivint amb la incertesa d'un final de temporada d'infart. Amb la família, amb l'amiga, amb els amics, no hi ha cap tema que sigui més important que aquest. S'empassen tots els especials de la televisió. Tots són incondicionals del Barça. Cada quinze dies van al Nou Camp i els altres diumenges, si poden, s'apunten als desplaçaments per seguir l'equip. Tenen entre setze anys i trenta. Es reparteixen per diverses zones de la graderia, organitzats en penyes diferents: Boixos Nois, Almogàvers, Sang Culé, Cor Català, i Unibarçataris.

Ara, els més durs passen més desapercebuts: es dissolen al Gol Sud, dins la gàbia dels Boixos, tot i que van per lliure. Per ells el Barça ho és tot. "El Barça és un estil de vida. Tot el que faig gira entorn seu. Treballo per poder pagar la quota i els desplaçaments i passo la setmana esperant el dia del partit". Es diu Joan. És de Santis i té vint-i-sis anys. Va estudiar fins a segon de BUP i des de llavors que treballa de mosso en una empresa de transports. Tot el dia carregant i descarregant. "Vaig estar una temporada amb els Boixos, però me n'he distanciat perquè no m'agraden els caps rapats i ara vaig per lliure amb uns quants amics. Això sí, sense moure'm del Gol Sud". Ara, un dels seus amics porta el cap afaitat. "És que hi ha *skins* i *skins*. El Toni és ben parit, antifeixista, i no pega si no és per respondre a una agressió".

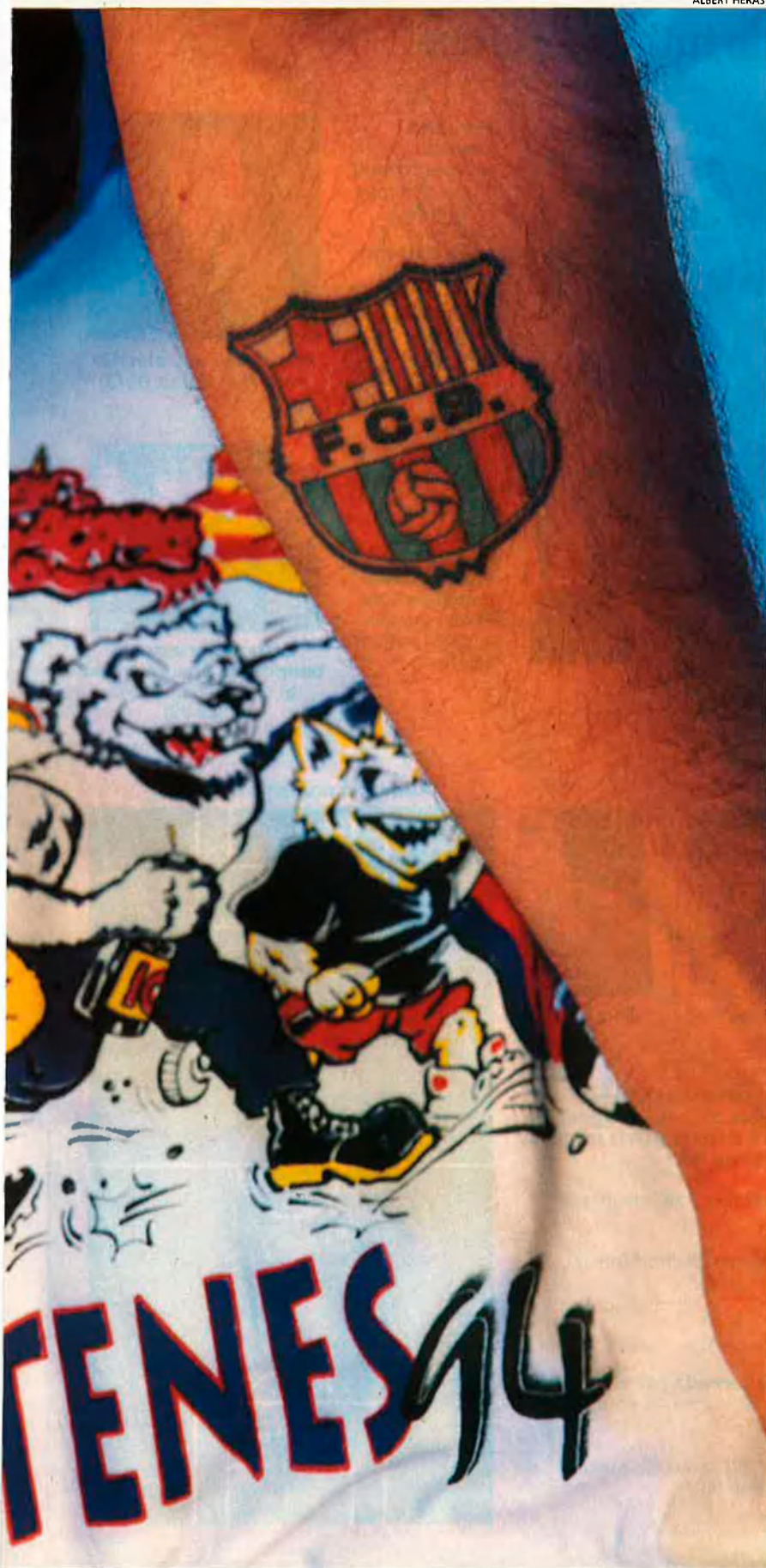
En Toni té vint-i-dos anys. Va estudiar FP però no té feina fixa i ara es dedica a repartir pizzes olioses a domicili. Culé sí, i també antiracista. Des de la Verneda, on viu, participa en col·lectius que lluiten contra el racisme. "El Barça no és l'única cosa que em motiva, però és la que més m'atreu". Anar rapat se sol identificar amb violència. Una violència que el Toni i els seus amics no rebutgen, però que matisen. "Si ens agredeixen, hem de respondre. No anem als estadis o pels carrers agredint, anem a animar. Però no acceptem insults ni contra nosaltres, ni contra el Barça, ni contra Catalunya". Diuen que la seva violèn-

cia no és d'agressió, sinó de defensa. "Aixafaríem el crani d'un Brigada, d'un Ultra Sur o d'un Yomus". Són els seus enemics, "per feixistes i per espanyolistes". Alguna vegada han mantingut enfrontaments físics amb integrants d'aquestes penyes d'equips rivals. Això els ha costat més d'una passada pel dispensari, però també per alguna comissaria, tot i que cap d'ells no ha estat a la presó. "La violència no és dolenta per ella mateixa; depèn de per a què la utilitzis", teoritza el Xavi.

El Xavi estudia Econòmiques. És l'universitari de la penya, viu a Collblanc, prop de l'estadi. El seu pare, un immigrant aragonès, le'n va fer soci de petit i tots dos, des de la graderia de lateral, van vibrar molts anys junts amb el Barça. Ara ell, des de fa quatre anys, va al Gol Sud. El seu pare ho sap, però el que no s'imagina és que alguna vegada ha marcat la cara d'un seguidor rival. Va ser a Saragossa, a València i, una nit, a la zona alta de Barcelona, prop de la discoteca Alternativa Mitre, freqüentada per les Brigades Blanquiazules. De totes aquestes batusses, n'ha sortit ben parat. "Faig *full-contact* -explica orgullós-; m'entreno cada dia des de fa tres anys, en sortir de la facultat". El *full-contact* és una variant de les arts marcials, en què tot val: punys, colzes, peus i genoll. No es tracta d'aprendre a defensar-se, com en el cas d'algunes altres arts marcials, es tracta d'aprendre a atacar. "La millor defensa és un bon atac", diu sorneguer. Durant la setmana és un estudiant més. Res no fa sospitar la seva particular forma de viure el barcelonisme. Res, excepte una marca que porta a la pell.

Els tatuatges són, per a molts afeccionats radicals del futbol, el seu signe particular d'identitat i de cohesió. N'hi ha de tots tipus. Els seguidors culés combinen les referències al club amb els motius patriòtics. Els colors groc i vermell de la senyera es fonen amb el blau i grana i, en alguns, amb el blanc i vermell de la Creu de Sant Jordi, un símbol recuperat últimament al Gol Sud. En Jordi, un "veterà" de trenta anys, en porta un. Quan se'l va fer, fa vuit anys, ho va fer d'amagat de la família, aprofitant un viatge estival a Amsterdam. El secret va durar fins a l'estiu se-

güent. Abans que els seus pares l'hi veiessin a la platja de Castelldefels on vivien, va preferir d'ensenyar-los-el ell mateix. "El portaré tota la vida amb orgull". A la pell, sense possibilitat de ser esborrats, hi duu els escuts del Barça i de Catalunya, envoltats d'una llegenda: "Sempre endavant, mai no morirem". L'espatlla esquerra del Jordi és marcada per sempre, gràcies a un professional holandès, "un pollós que es matava a cops de porro", explica. En Jordi és respectat pels altres membres de la colla. Va ser fundador dels Boixos i té un llarg expedient de guerra. Avui viu amb la seva companya i té un fill. Tot i això continua a primera línia. "Sóc fidel. Al Barça, s'entén -diu rient-. Tindrè quaranta anys i continuaré fent el mateix. El meu futur és el Barça. Sense Barça no hi ha futur".

Els referents del Xavi, el Toni, el Jordi i el Joan són els *supporters* anglesos. Fan una subtil diferència de matís. "Som *supporters*, no *hooligans*. El *hooligan* practica la violència gratuïta i indiscriminada. El futbol és l'excusa, la justificació. En canvi per al *supporter* l'important és el futbol, i només practica la violència en cas que sigui justificada i de forma selectiva". Però a vegades la frontera entre l'una cosa i l'altra és molt dubtosa. Com quan, de tant en tant, es camuflen amb bufandes de l'equip contrari per "caçar" amb més facilitat els "enemics". Els afeccionats de l'Espanyol són les principals víctimes d'aquesta pràctica. Algun diumenge de partit a Sarrià es passegen amb insígnies visibles de l'Espanyol per la part alta de Barcelona, i quan algú els demostra simpatia pot tenir un bon esclai. D'això, en diuen "la caça del *perico*".

Aquest final de temporada ple d'incerteses, les declaracions de Javier Clemente han crispat tota l'afecció barcelonista i naturalment també a ells. La sensació que tothom va contra el Barça ha contribuït a unir els culés més que mai. Clemente, en aquest sentit, pot haver fet un favor al barcelonisme. Però la sola menció del seu nom fa butllofes. "Nosaltres, a la selecció espanyola, no hi hem perdut res. Només ens causa problemes. Lesions, jugadors cansats i descentrats. Si a Clemente, no li agrada el Barça, que no cridi els nostres jugadors. La directiva s'hauria de negar a enviar-los-hi. Tota la massa social aplaudiria, segur", diu el Joan. "A més, nosaltres no som espanyols, no volem que els nostres jugadors contribueixin a les victòries d'Espanya. Mentre no hi hagi selecció catalana, Catalunya, la representa el Barça", afegeix en Xavi. Tots quatre afirmen que no vibren amb la selecció espanyola i que sempre van en favor de l'equip que s'hi enfronta.

Campions, malgrat tot.

Sergi Blas